

[Glistrup]

et skøn, er det således, at der er mange usaglige momenter: det politiske tilhørsforhold for den pågældende skatteyder, om man nu mere eller mindre godt kan lide ham, og masser af andre ting kommer ind i billedet og fører til, at vi har en meget, meget stor forvirring med hensyn til, hvad der i grunden er strafbart, og hvad der ikke er strafbart. Man kan, hvis man følger definitionerne, som de er udviklet i retsvidenskaben i det 19. århundrede, af forsæt og grov uagtsomhed, sige, at i ethvert tilfælde af forhøjelse af den skattepligtige indkomst er der givet en forsættelig gal oplysning til skattemyndighederne, for det er der simpelt hen. Det er naturnødvendigt, at der er tale om forsættelige overtrædelser i ethvert tilfælde, hvor en omligning er berettiget. Og da man selvfølgelig ikke kan straffe hele befolkningen hvert år, må man ind på et skøn. Man synes, at da Pedersen er socialdemokratisk folketingsmedlem, skal man virkelig hjælpe ham, ham skal man ikke begynde at rejse sag imod, men Andersen, han er noget andet, og derfor rejser man en sag mod Andersen. Det er en situation, som vi bestemt ikke har grund til at være stolte af. Så længe vi har en skattestrafferet, som i den grad er ulogisk i hele sin grundtankegang, er begreberne om, hvorvidt noget er strafbart eller ej, ikke egnet til at putte ind i et procesafgrænsningsforslag som det, der er tale om her. Derfor holdt skatteministerens fjerde argument heller ikke.

Dermed har jeg nedgjort kritikpunkterne mod dette forslag, og grundene til, at vi skal gennemføre forslaget, kan man så selv sætte sig hjem og læse om i aften.

Kaj Hansen (DKP):

Ved visse lejligheder bryster fremskridtspartiet sig af, at det er Danmarks næststørste arbejderparti. Hvis interesser er det i grunden, fremskridtspartiet og hr. Glistrup varetager ved fremsættelse af dette lovforslag? At tænke sig at skulle glemme 39.000 kr. på selvangivelsen, når man ved, at en lavtlønsarbejder har mindre end 70.000 kr. om året! Jeg synes, det er udmærket, at det kommer helt klart frem, hvilke interesser, hvilke befolkningsgrupper det er, hr. Glistrup gerne vil forsvare. Men så hold op med al den snak om det næststørste arbejderparti! Man bliver ikke et arbejderparti, bare fordi man

siger det. Det er i handlingen, man skal vise det, og der er ikke en eneste lønarbejder i dette land, der ville få nogen som helst gavn af det forslag, hr. Glistrup har fremsat. 39.000 kr. er over halvdelen af, hvad næsten et flertal af danske arbejdere tjener, og om det siger hr. Glistrup, at hvis skattemyndighederne ikke inden den 8. november har fundet ud af, at det mangler, skal de slippe for at have det med på deres selvangivelse.

Jeg synes, det er udmærket, at forslaget er fremkommet, det belyser hele hulheden i fremskridtspartiets politik, når det gælder arbejderklassen.

Glistrup (FP):

Hr. Kaj Hansen stillede mig et ganske klart spørgsmål: hvis interesser er det, vi tjener med dette forslag? Svaret er ganske klart: det er arbejdernes interesser, vi tjener med dette forslag. Det er simpelt hen, fordi hr. Kaj Hansen ikke kender sammenhængerne, at han kun anfører argumenterne for noget andet.

Der er nemlig to punkter, som det er meget vigtigt at være opmærksom på. For det første er dette ikke et forslag om, at man forælder skattesagerne for dem, der har glemt 39.000 kr. Det er dem, der har under 40.000 kr., altså også dem, der har 8.000 kr., 12.000 kr., 16.000 kr., 20.000 kr., eller hvad der nu kan være tale om, og det er selvfølgelig langt, langt de fleste. Man står heroppe og diskuterer manden med de 39.000 kr., men det vil kun være 1 promille ud af dem, som denne sag drejer sig om. Det vil først og fremmest være den arbejder, der har vrøvl med sine overarbejdsfradrag, med sine skurfradrag, med sine kørselsfradrag osv. Det er det, der vil tælle noget, og det er dem, der vil blive befriet for at skulle op på disse myndighedskontorer og skændes frem og tilbage om disse ting, som ligger langt tilbage i tiden. Det er dem, der hjælpes ved dette forslag. Mens derimod de, for hvem 40.000 kr. bare er en småskilling, overhovedet ikke bliver beskyttet af dette forslag. Hvis man satte grænsen væsentlig lavere, f. eks. ved 15.000 kr., ville man komme til det resultat, at den mand, der havde 8.000 kr., som man kunne forhøje med, skulle ulejliges med at skulle gennem hele papirmøllen, fordi en energisk skattemand ville drømme om, at han nok